

<ՏԻԵԶԵՐՔԻ, ԲՆՈՒԹՅԱՆ ՈՒ ՄԱՐԴՈՒ ՄԱՍԻՆ>

Նայեցի տիեզերքի մեծությանը, սուզվեցի նրա անեզրության մեջ. . .

Հասու եղա աստղերի կյանքին ու մարդու ոչնչությանը:

Նայեցի բնությանը և նրա բոլոր արարածներին:

Եվ ինչո՞վ է պարծենում մարդը. նա մինն է նրանցից և ուրիշ ոչինչ, նրանց անգիտակ:

Նայեցի բոլոր մարդկանց և իշխաններին, և՛ հասարակին, և աղքատին, և՛ փարթամին:

Երջանիկն է ամենից ուժեղը՝ նրան ոչինչ չի պակասում, նրան ոչնչով չի վախեցնում, նա հանգիստ է ու առողջ:

Նայեցի մարդուն իր ծննդյան օրից մինչև մահը—ամեն դիրքի վրա, նա է միայն բարձրը, որ կանգնած է իր ոտքերի վրա, նա է միայն գեղեցիկ, որ լուսավորված է իր սեփական լույսով, իր ներքին լույսով լուսավորվում է իրենից,